

Ministeren for offentlige arbejder (Guldberg): Må jeg sige om selve de såkaldte studentflyvninger, at det er jo altså charterflyvninger, og de foregår efter andre og gunstigere regler end dem, der i øvrigt er gældende for charterflyvning. Det er altså rigtigt, at der foreligger en speciel begunstiggelse for studenterne, som har disse rejser, og dermed en forskelsbehandling over for unge eller over for andre i det hele taget, men selvfølgelig mest nærliggende over for andre unge, der også er under uddannelse.

Det er desværre ikke noget, vi, om jeg så må sige, kan styre her i Danmark; det har jeg også fornemmelsen af at hr. Børge Schmidt godt er klar over. Det ligger sådan, at disse regler hviler på en international ordning; reglerne om studentflyvning er i øvrigt opstået uden medvirken fra de danske luftfartsmyndigheder, og det er en internationalt anerkendt ordning. Det betyder altså i praksis, at hvis vi sagde i Danmark, at vi gerne ville indføre de samme regler for andre grupper end studenter, så ville vi måske nok kunne få dem i luften, men vi ville ikke kunne få dem ned igen i et andet land; dermed er muligheden for ensidigt at løse problemet ved at sige, at det kunne vi da gerne, bortfaldet uanset den sympati, man i og for sig må have over for tanken om at få denne forskelsbehandling afskaffet; det lader sig altså ikke gøre direkte på den måde. Jeg må altså sige, at det har vi ingen magt over.

Jeg vil gerne føje til, at jeg er da ganske enig med hr. Børge Schmidt i det utilfredsstillende i disse forskelsbehandlinger — vi har for øvrigt flere af dem på en række områder, og det er vel nok noget, man sådan i mere almindelighed burde forsøge at få udjævnet. Men jeg må indrømme, at man må se den risiko i øjnene, at der kan være steder, hvor mindre grupper har ganske særlige begunstigelser, og hvor det ikke viser sig muligt at udvide dem, idet forskelsbehandlingens ophævelse består i, at nogen mister en fordel, uden at andre til gengæld kan få den. For charterflyvningens og stu-

denterflyvningens vedkommende er situationen altså i realiteten den, at man har forskelsbehandlingen, og man kan ikke afskaffe den på anden måde end ved at tage fordelene fra studenterne. Jeg går ud fra, at det ikke er det, hr. Børge Schmidt tilsigter, og det er jo altså heller ikke noget, jeg vil foreslå i mit svar.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Evald Kristensen* til indenrigsministeren:

„Kan ministeren oplyse, hvor langt det af indenrigsministeren den 26. oktober 1963 nedsatte kiropraktorudvalg er kommet i overvejelserne om en autorisation af kiropraktorer?“

Skriftlig begrundelse:

Ved tidligere behandling af sygekasseloven her i tinget har spørgsmålet været rejst om mulighed for sygekassernes ret til at yde støtte til deres medlemmers kiropraktorbehandling.

Denne ret har sygekasserne ikke i dag; derfor anmoder jeg med mit spørgsmål om en snarlig afslutning på udvalgsarbejdet i ministerudvalget, der blev nedsat i 1963.

Formanden: Spørgeren har ordet for at supplere sin skriftlige begrundelse af spørgsmålet.

Evald Kristensen: Se, når jeg har rejst spørgsmålet om en anerkendelse af kiropraktorerens arbejdsområde, så er det, fordi tiden er ved at løbe fra den udvalgsundersøgelse, der er i gang i det af indenrigsministeren i 1963 nedsatte udvalg, der skulle finde frem til en løsning, hvorunder kiropraktorerens arbejde kunne godkendes.

I snart 50 år har kiropraktorerne udøvet deres gerning i Danmark, og jeg synes, det er det bedste bevis på, at en lægelig henvisning er ganske overflødig. Patienterne har selv betalt, hvad det har kostet, og Landsforeningen til Kiropraktikkens Fremme har